

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক আনন্দিত হোৱা উচিত যে দুখ হৰণ কৰোঁতা বাবাই আমাক সুখধামলৈ লৈ যাব আহিছে, আমি স্বৰ্গৰ পৰিজাদে (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'মগৈ"

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলৰ কোনটো স্থিতিক দেখিও পিতাৰ চিন্তা নহয় – কিয়?

উত্তৰ: কোনো-কোনো সন্তান প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সুগন্ধি ফুল, কাৰোবাৰ আকৌ অলপো সুগন্ধ নাই। কাৰোবাৰ অৱস্থা বহুত ভাল হৈ থাকে, কোনোবা মায়াৰ ধুমুহাত পৰাজিত হৈ যায়, এই সকলোবোৰ দেখিও পিতাৰ চিন্তা নহয় কিয়নো পিতাই জানে যে এয়া সত্যযুগৰ ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। তথাপি পিতাই শিক্ষা দিয়ে - সন্তানসকল, যিমান পাৰা স্মৰণত থাকা। মায়াৰ ধুমুহালৈ ভয় নকৰিবা।

ওঁম শান্তি। অতি মিঠা বেহদৰ পিতাই মিঠা-মিঠা সন্তানক বহি বুজায়। এয়াতো বুজি পোৱা যে পিতা অতিকৈ মিঠা। আকৌ শিক্ষা দিওঁতা শিক্ষকো অতি মিঠা। তোমালোকে যেতিয়া ইয়াত বহা এইটো স্মৃতিত থকা উচিত যে বাবা অতিকৈ মিঠা হয়, তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ইয়াত বেশ্যালয়ত বহি আছা। কিমান মিঠা পিতা। সেই আনন্দ অন্তৰত থকা উচিত। পিতাই আমাক আধাকল্পৰ বাবে সুখধামলৈ লৈ যাব। দুখ হৰণ কৰোঁতা হয়। এফালেতো এনেকুৱা পিতা, আকৌ বাবা শিক্ষকো হয়। আমাক গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজায়, যিটো আৰু অন্য কোনেও বুজাব নোৱাৰে। এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, ৪৪ জন্ম কেনেকৈ পাৰ হয় - এই সকলো আঙুলিৰ এটা টিপতে বুজাই দিয়ে। আকৌ লগতো লৈ যাব। ইয়াতেতো থাকিব নালাগে। সকলো আত্মাকে লগত লৈ যাব। বাকী কেইটামান দিন আছে। কোৱাও হয় বহুত গ'ল অলপ বাকী আছে....। অলপ সময়হে বাকী আছে সেই কাৰণে শীঘ্ৰতাৰে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা যি জমা হৈ আছে, সেয়া সমাপ্ত হ'ব। মায়াৰ যুদ্ধ চলি থাকে, তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰিলে, মায়াই স্মৰণ কৰাৰ পৰা আঁতৰাই দিব, এয়াও বাবাই শুনাই দিয়ে, সেই কাৰণে কেতিয়া চিন্তা নকৰিবা। যিমানেই সংকল্প, বিকল্প, ধুমুহা নাহক, গোটেই ৰাতি সংকল্পৰ বাবে টোপনী নাহিলেও ভয় নকৰিবা। বাহাদুৰ (সাহসী) হৈ থাকিবা। বাবাই কৈ দিয়ে - এয়া নিশ্চয় আহিব। স্বপ্নও আহিব, এই সকলো কথাত ভয় কৰিব নালাগে। যুদ্ধক্ষেত্ৰ নহয় জানো। এই সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যাব। তোমালোকে যুদ্ধ কৰা মায়াৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ, বাকী ইয়াত কোনো শ্বাস-প্ৰশ্বাস বন্ধ কৰিব নালাগে। আত্মা যেতিয়া শৰীৰত থাকে তেতিয়া শ্বাস-প্ৰশ্বাস চলি থাকে। ইয়াত শ্বাস-প্ৰশ্বাস আদি বন্ধ কৰাৰ কোনো চেষ্টা কৰিব নালাগে। হঠযোগ আদিত কিমান কষ্ট কৰে। বাবাৰ অনুভৱ আছে। অলপ-অলপ শিকিছিল, কিন্তু আজৰিও লাগিব নহয় জানো। যেনেকৈ আজিকালি তোমালোকক কয় যে জ্ঞানতো ভাল কিন্তু আজৰি ক'ত, ইমান কাৰখানা আছে, এইটো আছে...। তোমালোকক পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এফালে পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু আনফালে চক্ৰক স্মৰণ কৰা, বচ। কি এয়া জানো কঠিন?

সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল, তাৰ পিছত ইছলামী, বৌদ্ধি আদিৰ বৃদ্ধি হৈ গ'ল। তেওঁলোকে নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি গ'ল। নিজক দেৱী-দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে কিয়নো অপবিত্ৰ হৈ গ'ল। দেৱতাসকলতো পবিত্ৰ আছিল। ড্ৰামা প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি তেওঁলোকে আকৌ হিন্দু বুলি ক'বলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়ে। বাস্তৱত হিন্দু ধৰ্মতো নাই। হিন্দুস্থান নামটো পিছত দিয়া হৈছে। আচল নাম হৈছে ভাৰত। এনেকৈ কোৱা হয় - ভাৰত মাতৃসকলৰ জয়। হিন্দুস্থানৰ মাতৃসকলৰ বুলি জানো কয়। ভাৰততে এই দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। ভাৰতৰে মহিমা কৰে। গতিকে পিতাই সন্তানসকলক শিকাই আছে, পিতাক কেনেকৈ স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতা আহিছেই ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। কাক? আত্মাসকলক। তোমালোকে যিমানে পিতাক স্মৰণ কৰা, সিমানেই তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা। পবিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া শাস্তিও খাবলগীয়া নহ'ব। যদি শাস্তি খাবলগীয়া হয় তেতিয়া পদ কম হৈ যাব সেই কাৰণে যিমানেই স্মৰণ কৰিবা সিমানেই বিকৰ্ম বিনাশ হৈ থাকিব। বহুত সন্তান আছে যিয়ে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। বিৰক্ত হৈ এৰি দিয়ে, যুদ্ধই নকৰে। এনেকুৱাও আছে। বুজি পোৱা যায় যে ৰাজধানী স্থাপনা হ'ব লাগিব। ফেলো বহুত হ'ব। দুখীয়া প্ৰজাৰো আৱশ্যক। যদিও তাত দুখ নাথাকে, কিন্তু ধনী আৰু দুখীয়া যি কোনো পৰিস্থিতিতে থাকিব। এয়া হৈছে কলিযুগ, ইয়াত ধনী বা দুখীয়া দুয়োৰে দুখ ভোগে। তাত দুয়ো সুখত থাকে। কিন্তু দুখীয়া আৰু ধনীৰ অনুভূতি থাকিব। দুখৰ নাম নাথাকিব। বাকী ক্ৰমানুসৰিতো থাকেই। কোনো বেমাৰ নহয়, আয়ুসো বহুত দীঘলীয়া হয়। এই দুখধামক পাহৰি যায়। সত্যযুগত তোমালোকৰ দুখৰ স্মৃতিয়ে নাথাকিব। দুখধাম আৰু সুখধামৰ স্মৃতি এতিয়া পিতাই দিয়ে। মনুষ্যই কয় স্বৰ্গ আছিল কিন্তু কেতিয়া আছিল, কেনেকুৱা আছিল?

একো নাজানে। লাথ বছৰৰ কথাটো কাৰো স্মৃতিত আহিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - কালি তোমালোকৰ সুখ আছিল, কালি আকৌ হ'ব। গতিকে ইয়াত বহি ফুলবোৰক চায়। এওঁ ভাল ফুল, এওঁ এনেধৰণৰ পৰিশ্ৰম কৰে। এওঁ শ্বেৰীয়াম (স্থিৰ) নহয়, এওঁ পাথৰ বুদ্ধিৰ। পিতাৰ কোনো কথাৰ চিন্তা নাথাকে। অৱশ্যে হয়, বুজি পায় সন্তানসকল সোনকালে পঢ়ি ধনৱান হৈ যাওক, তাৰ বাবে পঢ়াবও লাগে। সন্তানতো হ'লা কিন্তু শীঘ্ৰে পঢ়ি বুদ্ধিমান হোৱা আৰু সেয়াও কিমানলৈকে পঢ়ে আৰু পঢ়ায়, কেনেকুৱা ফুল হয় - সেয়া পিতাই বহি প্ৰত্যক্ষ কৰে কিয়নো এয়া হৈছে চৈতন্য ফুলৰ বাগিচা। ফুলবোৰ দেখিলেও কিমান আনন্দ লাগে। সন্তানসকলে নিজেও বুজি পায় বাবাই স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে তেতিয়া পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব। নহ'লে শাস্তি থাই পাছত পদ প্ৰাপ্ত কৰিবা। তাক কোৱা হয় - শাস্তি থোৱাৰ পাছত বুঢ়ী। পিতাক এনেকৈ স্মৰণ কৰা যাতে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন হৈ যায়। চক্ৰক জানিবও লাগে। চক্ৰ ঘূৰি থাকে, কেতিয়াও বন্ধ নহয়। ওকনিৰ সদৃশ (ধীৰ গতিৰে) চলি থাকে, ওকনি সকলোতকৈ ধীৰ গতিৰে যায়। এই বেহদৰ ড্ৰামাও বহুত ধীৰ গতিৰে চলে। টিক-টিক কৰি গৈ থাকে। 5 হাজাৰ বছৰত চেকেণ্ড, মিনিট কিমান হয়, সেই হিচাপো সন্তানসকলে উলিয়াই পঠাইছিল। লাথ বছৰৰ কথা হ'লে কোনেও হিচাপ উলিয়াব নোৱাৰে। ইয়াত পিতা আৰু সন্তানসকল বহি আছে। পিতাই এজন-এজনক বহি প্ৰত্যক্ষ কৰে - এওঁ বাবাক কিমান স্মৰণ কৰে, কিমান জ্ঞান ধাৰণ কৰিছে, অন্যক কিমান বুজায়। হওতে বহুত সহজ, কেৱল পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। বেজটো সন্তানসকলৰ লগত আছেই। কোৱা, এওঁ হৈছে শিৱবাবা। কাশীলৈ গ'লেও শিৱবাবা-শিৱবাবা বুলি স্মৰণ কৰে, চিঞৰি থাকে। তোমালোক হৈছা শালিগ্ৰাম। আত্মা একেবাৰে সৰু তৰা হয়, তাত কিমান ভূমিকা সোমাই আছে। আত্মা সৰু-ডাঙৰ নহয়, বিনাশ নহয়। আত্মাতো হৈছে অবিনাশী, তাত ড্ৰামাৰ ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। হীৰা সকলোতকৈ মজবুত হয়, তাৰ দৰে কঠিন পাথৰ একো নাই। সোণাৰীসকলে জানে। আত্মাৰ কথা বিচাৰ কৰা, কিমান সৰু, তাত কিমান ভূমিকা সোমাই আছে! যি কেতিয়াও মোচা নাযায়। অন্য আত্মা নাই, এই সৃষ্টিত এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাই যাক আমি পিতা, শিক্ষক, সংগুৰু বুলি ক'ম। এওঁ এজনেই বেহদৰ পিতা হয়, শিক্ষক হয় সকলোকে শিক্ষা দিয়ে, মনমনান্তৰ। তোমালোককো কয় যে যি ধৰ্মৰ লোককে লগ নোপোৱা কয়, তেওঁলোকক কোৱা আত্মাক স্মৰণ কৰা নহয়। সকলো আত্মা ভাই-ভাই হয়। এতিয়া পিতাই শিক্ষা দিয়ে যে মামেকম স্মৰণ কৰা তেন্তে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পিতাহে পতিত-পাৱন হয়। এয়া কোনে ক'লে? আত্মাই। মনুষ্যই যদিও গায় কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়।

পিতাই কয়- তোমালোক সকলো সীতা। মই হৈছো ৰাম। সকলো ভক্তৰ সংগতি দাতা মই হওঁ। সকলোৰে সংগতি কৰি দিয়ে। বাকী সকলো মুক্তি ধামলৈ গুচি যায়। সত্যযুগত অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকে, কেৱল আমিহেই থাকো কিয়নো আমিহেই পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। ইয়াততো চোৱা কিমান অনেক মন্দিৰ আছে। কিমান বিশাল সৃষ্টি, কি-কি বস্তু আছে। তাততো এইবোৰ একোৱে নাথাকিব। কেৱল ভাৰতেই থাকিব। এই ৰেল আদিও নাথাকিব। এই সকলো শেষ হৈ যাব। তাত ৰেলৰ (ট্ৰেনৰ) দৰকাৰেই নাই। সৰু নগৰ হ'ব। দূৰ-দূৰণিৰ গাওঁ আদিলৈ যাবলৈ ৰেল লাগে। বাবাই সতেজ কৰাই আছে, ভিন্ন-ভিন্ন পইণ্টচ সন্তানসকলৰ বাবে বুজাই থাকে। ইয়াত বহি আছে, বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে। যেনেকৈ পৰমপিতা পৰমাত্মাত সমস্ত জ্ঞান সমাহিত হৈ আছে, যি তোমালোকক বুজাই থাকে। উচ্চতকৈ উচ্চ শান্তিধামত নিবাস কৰোঁতা শান্তিৰ সাগৰ হৈছে পিতা। আমি আত্মাসকলো সেইখন মৰমৰ ঘৰৰে নিবাসী। শান্তিৰ কাৰণে মনুষ্যই কিমান মগজ খটুৱাই থাকে। সাধু লোকসকলেও কয় - মনৰ শান্তি কেনেকৈ পোৱা যাব। কি-কি যুক্তি ৰচনা কৰে। গোৱা হয় - আত্মাতো মন বুদ্ধিৰ সহিত হয়, আত্মাৰ স্বধৰ্মই হৈছে শান্তি। মুখেই নাই, কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই নাই তেন্তে নিশ্চয় শান্ত হ'ব। আমাৰ আত্মাসকলৰ নিবাস স্থান হৈছে চুইট হ'ম (মৰমৰ ঘৰ), য'ত একেবাৰে শান্তি বিৰাজ কৰি থাকে। পুনৰ তাৰ পৰা আমি প্ৰথমে সুখধামলৈ আহোঁ। এতিয়াতো এই দুখধামৰ পৰা সুখধামলৈ স্থানান্তৰ হওঁ। পিতাই পবিত্ৰ কৰি আছে। কিমান বিশাল সৃষ্টি। ইমান জংঘল আদি তাত নাথাকিব। ইমান পাহাৰ আদি একোৱেই নাথাকিব। আমাৰ ৰাজধানী হ'ব। যেনেকৈ স্বৰ্গৰ সৰু মডেল বনোৱা হয় তেনেকুৱা সৰু স্বৰ্গ হ'ব। কি হ'বগৈ। চমৎকাৰ চোৱা! কিমান বিশাল সৃষ্টি, ইয়াত সকলোৱে নিজৰ মাজত কাজিয়া কৰি থাকে। আকৌ এই গোটেই সৃষ্টিখনেই শেষ হৈ যাব, বাকী আমাৰ ৰাজ্য থাকিব। এই সকলোবোৰ শেষ হোৱাৰ পাছত, এই সকলোবোৰ ক'লে যাব। সমুদ্ৰ আৰু মাটিৰ তললৈ গুচি যাব। ইয়াৰ নাম চিহ্নই নাথাকিব। সমুদ্ৰৰ তলত যিবোৰ বস্তু গুচি যায়, সেয়া ভিতৰতে শেষ হৈ যায়। সাগৰে গিলি পেলায়। তত্ৰ তত্ৰৰ লগত, মাটি মাটিৰ লগত মিহলি হৈ যায়। পুনৰ সৃষ্টিখনেই সতোপ্ৰধান হৈ যায়, সেই সময়ত কোৱা হয় নতুন সতোপ্ৰধান প্ৰকৃতি। তাত তোমালোকৰ স্বাভাৱিক সৌন্দৰ্য থাকে। লিপিস্তিক আদি একোৱেই নলগায়। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। তোমালোক স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হোৱাগৈ।

জ্ঞান স্নান নকৰিলে তোমালোক দেৱতা হ'ব নোৱাৰিবা। আন কোনো উপায় নাই। পিতা হৈছে চিৰ সুন্দৰ, তোমালোক আত্মাসকল ক'লা হৈ গ'লা। প্ৰেমিকতো বহুত সুন্দৰ পথিক যিয়ে আহি তোমালোকক সুন্দৰ কৰি তোলে। পিতাই কয় মই

এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছো। মইতো কেতিয়াও ক'লা কৰি নোতোলো। তোমালোক ক'লাৰ পৰা সুন্দৰ হোৱা। চিৰ সুন্দৰতো হৈছে এজনেই পথিক। এই বাবা (ব্ৰহ্মা) ক'লা আৰু সুন্দৰ হয়। তোমালোক সকলোকে সুন্দৰ কৰি তুলি লগত লৈ যাওঁ। তোমালোক সন্তানসকল সুন্দৰ হৈ উঠি আকৌ সকলোকে সুন্দৰ কৰি তুলিব লাগে। পিতাতো শ্যাম-সুন্দৰ নহয়েই। গীতাত ভুল কৰি দিলে, পিতাৰ পৰিৱৰ্তে কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে, ইয়াকেই কোৱা হয় – মুখ্য ভুল। সমগ্ৰ বিশ্বক সুন্দৰ কৰি তোলাঁতা শিৱবাবা তেওঁৰ পৰিৱৰ্তে যিজন স্বৰ্গৰ প্ৰথম নম্বৰত সুন্দৰ হয়গৈ, তেওঁৰ নাম দি দিলে, এয়া জানো কোনোবাই বুজি পায়। ভাৰত আকৌ সুন্দৰ হ'বগৈ। তেওঁলোকেতো বুজি লয় 40 হাজাৰ বছৰৰ পাছত স্বৰ্গ হ'ব আৰু তোমালোকে কোৱা গোটেই কল্পই হৈছে 5 হাজাৰ বছৰৰ। গতিকে পিতাই আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে। পিতাই কয় - মই আধাকল্পৰ প্ৰেমিক। তোমালোকে মোক মাতি আহিছা - হে পতিত-পাৱন আহা, আহি আমাক আত্মাসকলক, প্ৰেমিকাসকলক পাৱন কৰি তোলা। গতিকে তেওঁৰ মতত চলিব লাগে। মেহনত কৰিব লাগে। পিতাই এনেকৈ নকয় যে তোমালোকে ধাণ্ডা (পেচাগত কাম-কাজ) আদি নকৰিবা। নহয়, সেই সকলোবোৰ কৰিব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি, ল'ৰা-ছোৱালী আদিক চম্ভালি মাত্ৰ নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা কিয়নো মই হৈছো পতিত-পাৱন। ল'ৰা-ছোৱালী লাগিলে চম্ভালা বাকী এতিয়া আৰু ল'ৰা-ছোৱালী জন্ম নিদিবা। নহ'লে সিহঁত স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। এই সকলোবোৰ থকাৰ স্বতেও সেয়া পাহৰি যাব লাগে। যিবিলাক তোমালোকে দেখিছা এই সকলো বিলাক শেষ হৈ যাব। শৰীৰ শেষ হৈ যাব। পিতাৰ স্মৃতিৰে আত্মা পবিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া শৰীৰো নতুন পাবা। এয়া হৈছে বেহদৰ সন্মুখ। পিতাই নতুন ঘৰ সজায়, গতিকে পুৰণি ঘৰৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আঁতৰি যায়। স্বৰ্গত কি নাথাকিব, অপাৰ সুখ থাকে। স্বৰ্গতো ইয়াতে হয়। দেলৱাড়া মন্দিৰো পুৰা স্মাৰক আছে। তলত তপস্যা কৰি আছে, তেনেহ'লে স্বৰ্গ ক'ত দেখুৱাব? তেওঁলোকে আকৌ ছাদত দেখুৱাই দিলে। তলত ৰাজযোগৰ তপস্যা কৰি আছে, ওপৰত ৰাজ্য পদ। কিমান সুন্দৰ মন্দিৰ। ওপৰত আছে অচলঘৰ, সোণৰ মূৰ্তি আছে। তাৰো ওপৰত আছে গুৰু শিখৰ। গুৰু আটাইতকৈ ওপৰত বহি আছে। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে সংগুৰু। আকৌ মাজত স্বৰ্গ দেখুৱাইছে। গতিকে এই দেলৱাড়া মন্দিৰ পুৰা স্মাৰক হয়, ৰাজযোগ তোমালোকে শিকা আকৌ ইয়াতেই স্বৰ্গ হ'ব। দেৱতাসকল ইয়াতেই আছিল নহয় জানো। কিন্তু তেওঁলোকৰ কাৰণে পাৱন সৃষ্টি এতিয়া তৈয়াৰ হৈ আছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) এই দুচকুৰে সকলোবোৰ দেখিও ইয়াক পাহৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। পুৰণি ঘৰ, সৃষ্টিৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আঁতৰাই দিব লাগে। নতুন ঘৰক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে।

(2) জ্ঞান স্নান কৰি সুন্দৰ পৰিজাদা (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'ব লাগে। যেনেকৈ পিতা সুন্দৰ বগা পথিক, তেনেকৈ তেওঁৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা ক'লাৰ পৰা বগা হ'ব লাগে। মায়াৰ যুদ্ধলৈ ভয় কৰিব নালাগে, বিজয়ী হৈ দেখুৱাব লাগে।

বৰদান: বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ দ্বাৰা পুৰণি সংস্কাৰ সমূহৰ আক্ৰমণৰ পৰা চেফ (সুৰক্ষিত) হৈ থাকোঁতা মাষ্টৰ ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হোৱা
পুৰণি সংস্কাৰৰ কাৰণে সেৱাত বা সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত বিধিনি আছে। সংস্কাৰেই ভিন্ন-ভিন্ন ৰূপত নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে। কোনোবা ফালেও য'ত আকৰ্ষণ থাকে ত'ত বৈৰাগ্য উৎপন্ন হ'ব নোৱাৰে। সংস্কাৰৰ লুকাই থকা অংশও যদি থাকে তেন্তে সময়ত বংশৰ ৰূপ লৈ লয়, পৰবশ কৰি দিয়ে সেইবাবে ন'লেজফুল হৈ, বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ দ্বাৰা পুৰণি সংস্কাৰ, সম্বন্ধ, পদাৰ্থ আদিৰ আক্ৰমণৰ পৰা মুক্ত হোৱা তেতিয়া চেফ হৈ থাকিব।

স্লোগান: মায়াৰ পৰা নিৰ্ভয় হোৱা আৰু পৰস্পৰ সম্বন্ধত নম্ৰ হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!